

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Slavomíra Nováka a soudců JUDr. Hany Pipkové a JUDr. Marcely Rouskové v právní věci žalobce: **L. S.**, proti žalovanému: **Generální štáb Armády České republiky**, se sídlem Praha 6, Vítězné náměstí 5, v řízení o žalobě proti rozhodnutí náčelníka Generálního štábu Armády České republiky ze dne 22. 12. 2011, č. j. 493-2/2011-1416,

t a k t o :

- I. **Žaloba se zamítá.**
- II. **Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se včas podanou žalobou dne 23. 1. 2012 domáhal u Městského soudu v Praze zrušení rozhodnutí náčelníka Generálního štábu Armády České republiky ze dne 22. 12. 2011, č. j. 493-2/2011-1416, jímž bylo zamítnuto jeho odvolání a potvrzeno rozhodnutí velitele společných sil č. j. 4-35/2011-2802/OsŠ ze dne 27. 9. 2011. Tímto rozhodnutím velitel společných sil zamítl žádost žalobce o obnovu řízení skončeného vydáním rozhodnutí velitele společných sil č. j. 13-5/2010-2802/J1 ze dne 15. 10. 2010, jímž bylo zamítnuto odvolání žalobce proti jeho propuštění ze služebního poměru podle § 19 odst. 1 písm. m) zákona č. 221/1999 Sb., o vojácích z povolání, ve znění pozdějších předpisů, neboť podporoval, propagoval nebo sympatizoval s hnutím, které prokazatelně směřuje k potlačování práv a svobod člověka nebo hlásá národnostní, náboženskou nebo rasovou zášť nebo zášť vůči jiné skupině osob, a zároveň byl zařazen do zálohy.

Žalovaný neshledal důvody pro obnovu řízení, neboť z jediného žalobcem předloženého nového důkazu, sdělení Policejního prezidia č. j. PPR-9590-1/ČJ-2011-0099RU ze dne 21. 7. 2011 k žádosti žalobce o poskytnutí všech osobních údajů zpracovávaných o něm Policií ČR, nikterak nevyplývá, že by informace uvedené v seznamu žalobcem navštívených pravicově extremistických akcí, jenž byl zásadním důkazem pro propuštění žalobce ze služebního poměru, byly nepravdivé a účelově vytvořené. Pravdivost údajů v tomto seznamu vyplývá podle žalovaného rovněž z protokolu o žalobcem podaném vysvětlení č. j. PŘS: 338/5-33/2009-4215 ze dne 1. 12. 2009, v němž žalobce žádnou z těchto informací výslovně nezpochybnil. Žalovaný dále podotkl, že seznam navštívených akcí byl toliko jedním z použitých důkazů, dalším bylo tetování žalobce.

Žalobce se svým podáním domáhal zrušení napadeného rozhodnutí s tím, že zásadním podkladem pro jeho propuštění ze služebního poměru byl výsledek šetření Vojenské policie č. j. 338/5-33/2009-4915 ze dne 13. 9. 2010, z něž vyplývala žalobcova údajná účast na akcích pořádaných příslušníky pravicové extremistické scény a který vycházel z podkladů Policie ČR. Teprve po skončení řízení žalobce obdržel sdělení Policejního prezidia České republiky č. j. PPR-9590-1/ČJ-2011-0099RU ze dne 21. 7. 2011, z něž jednoznačně vyplývá, že ve vztahu k žalobci policie žádnou takovou evidenci nevede; v opačném případě by totiž policie musela žalobce o její existenci informovat. Předmětný seznam tudíž nade vší pochybnost neodpovídal skutečnosti a byl vytvořen čistě za účelem žalobcova propuštění.

Žalobce podotknul, že žádost o poskytnutí evidovaných informací sice skutečně podal podle zákona č. 101/2000 Sb., o ochraně osobních údajů, ve znění pozdějších předpisů avšak odpověď na tuto žádost byla zpracována podle § 83 zákona č. 273/2008 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů, tvrzení žalovaného, že žádost nebyla vyřízena podle zákona o policii, je tedy nepravdivé.

Za naprosto lživé označil žalobce tvrzení žalovaného, že při podání vysvětlení informace uvedené v předmětném seznamu výslovně nezpochybnil. Žalobce předně namítl, že citovaný protokol ze dne 1. 12. 2009 se týká jeho bratra, že sám podával vysvětlení dne 26. 11. 2009 a možnou účast na akcích pořádaných fašistickým či nacistickým hnutím jednoznačně odmítl. K druhému podkladu pro žalobcovo propuštění – tetování v podobě čtyř runových znaků – žalobce uvedl, že toto není omezeno na krajně pravicovou scénu, a váha tohoto důkazu se odvíjí právě od účasti žalobce na akcích pravicových extremistů. Pokud se však žalobce těchto akcí neúčastnil, nelze ani jeho tetování vykládat jako projev sympatií k extremistickým hnutím. Žalobcovo tetování však nelze takovým způsobem hodnotit v žádném případě, neboť jím zvolené runy představují písmena L, P, A, L, což jsou počáteční písmena jmen žalobce, jeho ženy a jejich dvou dětí. V této souvislosti upozornil na svůj zájem o vikingskou historii a dodal, že tyto konkrétní runy nikdy nebyly použity jako symbol některé z nacistických organizací.

Žalobce upozornil i na další skutečnosti, jež podle jeho názoru samy o sobě nejsou důkazem, přesto podporují žalobní tvrzení. Žalobce předně ještě před vstupem do armády vyplňoval tzv. bezpečnostní formulář určený Národnímu bezpečnostnímu úřadu; pokud by se byl předmětných akcí účastnil, NBÚ by tuto skutečnost jistě byl zjistil a v další fázi přijímacího řízení by se na ni byl žalobce dotázal. Dále žalobce podotkl, že při nedávné návštěvě obce Vlčtejn, v níž se měl zúčastnit soukromé hudební produkce skupiny *Conflict 88*, zjistil, že se v ní nenachází žádný kulturní dům ani restaurace se sálem, tudíž se tato produkce vůbec nemohla konat. Nakonec žalobce upozornil na podle svého názoru zvláštní skutečnost, že ač byl ve stejné době ze stejného důvodu propuštěn ze služebního poměru rovněž jeho bratr, nezúčastnili se podle tvrzení správního orgánu po dobu celých pěti let ani

jediné akce společně, což je u bratrů velmi nepravděpodobné a nelogické; seznamy jimi údajně navštívených akcí byly záměrně vytvořeny tak, aby si nemohli vzájemně dosvědčit, že se společně žádných akcí nezúčastnili.

Žalovaný správní orgán ve svém vyjádření ze dne 16. 4. 2012 navrhl žalobu zamítnout a odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí ze dne 22. 12. 2011. Žalovaný předně odmítl žalobcovu tvrzení, že v napadeném rozhodnutí uvedl, že žádost o poskytnutí informací o evidovaných osobních údajích nebyla vyřizena podle zákona o policii, když poukázal na to, že v rozhodnutí je uveden pravý opak. Žalovaný připustil, že v případě poukázání na výpověď žalobce došlo k mylnému uvedení čísla jednacího a data výpovědi žalobce, když správně měl být uveden odkaz na protokol o ústním jednání č. j. 277-19/2010-4312 ze dne 13. 9. 2010. Pokud jde o povahu tetování, žalovaný podotkl, že samo o sobě by nemohlo být dostatečným důvodem pro propuštění žalobce ze služebního poměru, jeho závažnost byla posuzována v kontextu ostatních důkazů.

Žalobce v replice ze dne 2. 5. 2012 upozornil na rozpor ve vyjádření žalovaného, jenž na jedné straně cituje poznatky Vojenské policie, podle nichž měl být žalobce ostatním účastníkům předmětných akcí znám a měl být přijímán jako důvěryhodná osoba, na druhé straně však uvádí, že dokumentace nepopisuje činnost, kterou měl žalobce na těchto akcích provádět. Žalovaný navíc opět používá proti žalobci záznamy ze spisu jeho bratra, neboť uvedená citace popisovala jeho činnosti zaznamenané na DVD z „pochodu solidarity“, kterého se měl bratr žalobce zúčastnit. Žalobce rovněž podotkl, že akce konané v letech 1999 až 2004 proběhly ještě před jeho přijetím do služebního poměru, a dále že ustanovení zákona o vojácích, podle něžž byl ze služebního poměru propuštěn, vstoupilo v účinnost až po konání poslední z těchto akcí. Pokud by se byl žalobce předmětných akcí skutečně zúčastnil, nebyl by mohl v té době tušit, že může být z tohoto důvodu propuštěn ze služebního poměru. Vzhledem k uvedenému žalobce setrval na svém žalobním návrhu.

Městský soud v Praze ve věci rozhodl bez jednání, neboť k výzvě soudu podle § 51 odst. 1 soudního řádu správního oba účastníci řízení souhlasili s takovýmto postupem.

Městský soud v Praze posoudil věc takto:

Městský soud v Praze posoudil napadené rozhodnutí podle § 75 soudního řádu správního, a to v mezích žalobcem uplatněných žalobních bodů, jakož i řízení, které mu předcházelo, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.

Podle § 100 odst. 1 správního řádu řízení před správním orgánem ukončené pravomocným rozhodnutím ve věci se na žádost účastníka obnoví, jestliže a) vyšly najevo dříve neznámé skutečnosti nebo důkazy, které existovaly v době původního řízení a které účastník, jemuž jsou ku prospěchu, nemohl v původním řízení uplatnit, anebo se provedené důkazy ukázaly nepravdivými, nebo b) bylo zrušeno či změněno rozhodnutí, které bylo podkladem rozhodnutí vydaného v řízení, které má být obnoveno, a pokud tyto skutečnosti, důkazy nebo rozhodnutí mohou odůvodňovat jiné řešení otázky, jež byla předmětem rozhodování.

Podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 13. května 2010, čj. 6 As 39/2009-74, obnova řízení podle § 100 odst. 1 písm. a) správního řádu je – na rozdíl od úpravy přezkumného řízení dle § 94 téhož zákona – určena k nápravě skutkových nesprávností.

Případná změna či ustálení judikatury Nejvyššího správního soudu spadá do oblasti právního posouzení věci a není skutečností či důkazem, z něhož by bylo možné dovodit konkrétní skutková zjištění podstatná pro objasnění skutkové stránky případu.

Rozhodnutím velitele společných sil č. j. 13-5/2010-2802/J1 ze dne 15. 10. 2010 byl žalobce pravomocně propuštěn ze služebního poměru vojáka z povolání. Stěžejním důkazním prostředkem pro závěr, že žalobce sympatizoval s hnutím, které prokazatelně směřuje k potlačování práv a svobod člověka nebo hlásá národnostní, náboženskou nebo rasovou zášť nebo zášť vůči jiné skupině osob, bylo sdělení Vojenské policie, Oddělení obecné kriminality Tábor č. j. 338/5-33/2009-4915 ze dne 13. 9. 2010, podle nějž se žalobce v letech 1999 až 2007 zúčastnil šesti akcí pravicových extremistů, zjištěných a evidovaných Policií ČR. Podáním ze dne 22. 8. 2011 žalobce požádal o obnovu tohoto řízení.

Žalobce svou žádost o obnovu řízení opřel výhradně o sdělení Policejního prezidia č. j. PPR-9590-1/ČJ-2011-0099RU ze dne 21. 7. 2011, z nějž dovodil, že Policie ČR žádnou evidenci jeho účasti na akcích pravicových extremistů nevede, tudíž předmětný seznam neodpovídal skutečnosti. Policejní prezidium v tomto sdělení vyhodnotilo žádost žalobce ze dne 4. 5. 2011 jako žádost o sdělení osobních údajů vztahujících se k jeho osobě podle § 12 zákona o ochraně osobních údajů, a v souladu s § 83 odst. 1 zákona o Policii ČR ho informovalo o dvou okruzích evidovaných osobních údajů. První se týká věci ČVS 6-98, v níž je žalobce veden jako trestně stíhaný ve věci trestného činu přiřazeného ke skupině trestných činů souvisejících s ostatní trestnou činností; konkrétní ustanovení trestního zákona Policie ČR neeviduje. V druhém případě je žalobce veden jako řidič vozidla r. z. PIC 01-96 v souvislosti s dopravní nehodou, k níž došlo dne 3. 8. 2001. Sdělení Policejního prezidia se tedy skutečně nezmiňuje o žádné evidenci žalobcovy účasti na akcích pravicových extremistů.

Mezi účastníky řízení je sporná otázka, zda sdělení Policejního prezidia, které žalobce předložil k žádosti o obnovu řízení, prokazuje, že důkaz použitý v původním řízení (informace Vojenské policie o akcích extremistických hnutí, jichž se měl žalobce zúčastnit) je nepravdivý. Žalobce v žalobě tvrdí, že sdělení Policejního prezidia, které neobsahuje informace o účasti žalobce na uvedených akcích, jasně ukazuje, že policie takové informace vůbec nemá, proto je ani nemohla předat Vojenské policii. Policií vytvořený seznam tak nemůže být pravdivý, jedná se o účelově vytvořený dokument. Žalovaný s tímto názorem nesouhlasí a domnívá se, že ze sdělení Policejního prezidia nelze na nepravdivost informací Vojenské policie vůbec usuzovat.

Podle § 83 odst. 1 zákona o policii „*Policejní prezidium na písemnou žádost sdělí žadateli bezplatně osobní údaje vztahující se k jeho osobě, a to do 60 dnů od jejího doručení*“. Podle odstavce 4 téhož ustanovení „*Policie žádostem podle odstavců 1 a 2 nevyhoví, popřípadě vyhoví pouze částečně, pokud by sdělením došlo k ohrožení [mimo jiné] plnění úkolu podle § 85*. Podle odstavce 5 téhož ustanovení „*[o] vyřízení žádosti policie žadatele písemně informuje. [...] Pokud by vyhověním žádosti nebo sdělením o nevyhověním žádosti došlo k ohrožení plnění úkolu podle § 85, policie žadatele písemně vyrozumí o tom, že nezpracovává žádné osobní údaje vztahující se k jeho osobě*“.

Podle § 85 odst. 1 citovaného zákona „*Policie může při plnění svých úkolů (a) zpracovávat nepřesné nebo neověřené osobní údaje; pokud je to možné, policie osobní údaje takto označí, (b) zpracovávat osobní údaje i k jinému účelu, než ke kterému byly shromážděny, (c) shromažďovat osobní údaje otevřeně i utajeným způsobem nebo pod záminkou jiného účelu anebo jiné činnosti, (d) sdružovat osobní údaje, které byly získány*

k rozdílným účelům, a to za účelem předcházení, vyhledávání, odhalování trestné činnosti a stíhání trestných činů, zajištění vnitřního pořádku a bezpečnosti včetně pátrání po osobách a věcech a zajištění bezpečnosti České republiky.“ Podle odstavce 2 téhož ustanovení „[p]olicie zpracovává osobní údaje podle odstavce 1 odděleně od osobních údajů zpracovávaných při plnění jiných úkolů policie.“

Pokud tedy osoba požádá o sdělení svých osobních údajů evidovaných Policií ČR, tato jí je sdělí podle § 83 odst. 1 zákona o policii. Tato úprava je zvláštní právní úpravou ve vztahu k institutu žádosti o sdělení osobních údajů podle zákona o ochraně osobních údajů, a žalovaný tedy postupoval správně, když žalobci poskytl vyžadované informace postupem podle § 83 zákona o policii. Není pravda, že by žalovaný postup podle naposled citovaného ustanovení v napadeném rozhodnutí popřel, jak namítá žalobce; naopak uvedl, že „*Policie České republiky při vyřizování žádosti o sdělení osobních údajů zpracovávaných k subjektům údajů při plnění jejich úkolů nepostupuje totiž podle § 12 zákona č. 101/2000 Sb., ale podle zvláštní úpravy obsažené v zákoně č. 273/2008 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů.*“

Poskytování informací o zpracovávaných údajích podle zákona o policii má však určitá specifika, vyžadovaná zájmem na účinném plnění úkolů policie. Jestliže tedy policie o žadateli shromáždila informace, jejichž sdělením by ohrozila plnění svých úkolů ve smyslu § 85 zákona o policii, vyrozumí žadatele o tom, že o něm žádné informace nezpracovává. Stejně postupuje i v případě, kdy by i sdělení, že se žádosti nevyhovuje, mohlo ohrozit plnění úkolů policie (§ 83 odst. 5 věta třetí téhož zákona). Městský soud v Praze k tomu v rozsudku č. j. 3Ad 12/2012 - 33 ze dne 21. 1. 2014 uvedl, že „*sdělení policejního prezidenta, že policie o žadateli nezpracovává žádné osobní údaje, může znamenat jak to, že policie údaje nezpracovává, tak i to, že údaje sice zpracovává, ale má zákonný důvod o tom žadatele neinformovat*“. Pokud tedy policie shromáždila o žadateli jak údaje, jejichž sdělením plnění svých úkolů neohrozí, tak údaje, u nichž je tomu naopak, postupuje v souladu s citovanými ustanoveními, pokud žadatele informuje toliko o prve uvedených, aniž by to znamenalo, že žádné jiné údaje neneviduje. Ze sdělení Policejního prezidia tedy nelze dovodit, že policie neneviduje seznam akcí extremistických hnutí, jichž se měl žalobce zúčastnit, a tudíž ani to, že výsledek šetření poskytnutý pro řízení o propuštění žalobce ze služebního poměru Vojenskou policií je nepravdivý. Žalobcova námitka tvrdící opak není důvodná.

Pro úplnost je třeba zdůraznit, že předmětem probíhajícího řízení není posouzení, zda policie žádosti žalobce o poskytnutí informací v rozsahu předmětných akcí vyhověla (zda jeho osobní údaje skutečně neneviduje), nebo jí nevyhověla a tuto informaci žalobci nesdělila. Soud se v tomto řízení zabývá pouze tím, zda obsah sdělení Policejního prezidia ze dne 21. 7. 2011 dokládá nepravdivost důkazu užitého v řízení o propuštění ze služebního poměru, a odpověď na tuto otázku je záporná.

Žalobce označil v žalobě rovněž další skutečnosti, jež podle jeho názoru zpochybňují zákonnost propuštění ze služebního poměru: pasivita Národního bezpečnostního úřadu, jenž by byl musel o předmětném seznamu vědět; neexistence jakéhokoli hudebního sálu v obci Vlčtejn, v níž se měla jedna z těchto akcí konat; krajně podezřelé mínění se žalobce s jeho bratrem na těchto akcích; význam vytetovaných runových znaků spočívající v počátečních písmenech jmen žalobce a jeho rodiny, jež žalobce dokládá ilustracemi z odborné literatury. Tyto skutečnosti však žalobce neuplatnil v průběhu správního řízení o žádosti o obnovu řízení, nýbrž poprvé až v žalobě. Předmětem tohoto soudního řízení však je přezkum napadeného rozhodnutí, tedy toho, jak se správní orgány vypořádaly s žalobcovou žádostí o

obnovu řízení a skutečnostmi a důkazy v ní obsaženými, nikoli posouzení toho, zda jsou v době rozhodování soudu splněny podmínky pro obnovu řízení o propuštění ze služebního poměru; bylo-li by tomu jinak, soud by nepřipustným způsobem nahrazoval činnost správního orgánu. Jelikož žalobce tyto skutečnosti neuvedl v průběhu správního řízení, nelze klást žalovanému k tíži, že je při svém rozhodování nezohlednil. Obdobně je třeba nahlížet na námitky žalobce obsažené v žalobní replice, podle nichž velká část předmětných akcí proběhla ještě před jeho přijetím do služebního poměru a ustanovení, podle nějž byl ze služebního poměru propuštěn, vstoupilo v účinnost až po konání poslední z těchto akcí. Tyto žalobní body byly uplatněny až po uplynutí dvouměsíční lhůty pro podání žaloby, tudíž se jedná o nepřipustné rozšíření žaloby (§ 71 odst. 2 s. ř. s.), zároveň však opět nebyly uplatněny v průběhu správního řízení. Soud na tomto místě znova připomíná, že v žádosti o obnovu řízení lze uplatnit toliko nově najevo vyšlé, dříve neznámé skutečnosti nebo důkazy, které existovaly v době původního řízení a které účastník, jemuž jsou ku prospěchu, nemohl v původním řízení uplatnit.

Důvodnou soud shledal žalobní námitku, že žalovaný s odkazem na nesprávný protokol o podání vysvětlení nepravdivě uvedl, že žalobce pravdivost informací obsažených v seznamu akcí extremistických hnutí výslovně nezpochybnil. Protokol č. j. PŘS: 338/5-33/2009-4215 ze dne 7. 12. 2009, na nějž se žalovaný odvolává, byl totiž pořízen při podání vysvětlení žalobcova bratra T. S. Žalovaný ve vyjádření k žalobě tuto chybu uznal, avšak označil ji za pouhý omyl s tím, že správně měl být uveden protokol č. j. 277-19/2010-4312 o ústním jednání ze dne 13. 9. 2010. Soud se však nemůže ztotožnit ani s provedeným hodnocením žalobcovy výpovědi, neboť žalobce v naposled citovaném protokolu prostřednictvím svého zástupce mimo jiné uvedl: „*Nikdy jsem se nezúčastnil žádné akce, která by byla pořádána příslušníky pravicově extremistické scény. [...] Pokud se týká akcí organizovaných pravicově extremistickou scénou, kterých jsem se měl pravděpodobně zúčastnit, které mi byly předestřeny [...], uvádím, že si nevzpomínám, že bych na těchto akcích byl.*” Ohledně skupiny *Conflict 88* žalobce sice uvedl, že účast na jejím koncertu nemůže potvrdit ani vyvrátit, učinil tak však v kontextu návštěv stovek koncertů během posledních 10 let, k čemuž též podotkl, že si na koncert této skupiny nevzpomíná. Žalobce svou účast na předmětných akcích tedy jednoznačně popřel. Žalobce má pravdu rovněž v tom, že důkazní hodnota jeho tetování se odvíjela od jeho účasti na předmětných akcích, a pokud by tato účast byla úspěšně zpochybněna, pozbylo by váhy i toto tetování.

Tyto nedostatky odůvodnění napadeného rozhodnutí však nemají žádný vliv na jeho zákonnost, neboť žalovaný dospěl ke správnému závěru, že jediný důkaz předložený žalobcem v řízení o žádosti o obnovu řízení – sdělení Policejního prezidia ze dne 21. 7. 2011 –, neprokazuje nepravdivost důkazů použitých v řízení o propuštění ze služebního poměru, a že podmínky pro obnovu řízení tudíž nejsou splněny. Stejně tak nemohou mít vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí rozpory či nepodložená tvrzení vyskytující se ve vyjádření žalovaného v řízení před soudem.

Městský soud v Praze přezkoumal napadené rozhodnutí správního orgánu v rozsahu žalobních bodů a ze shora uvedených důvodů dospěl k závěru, že žalovaný správní orgán při svém rozhodování neporušil zákonem stanovené povinnosti a nevydal nezákonné rozhodnutí. Z těchto důvodů proto soud podané žalobě nevyhověl a podle § 78 odst. 7 soudního řádu správního jí zamítl tak, jak je ve výroku tohoto rozsudku uvedeno.

Výrok o náhradě nákladů řízení soud opřel o ustanovení § 60 odst. 1 soudního řádu správního a contrario, neboť žalobce neměl ve věci úspěch a žalovanému správnímu orgánu žádné náklady řízení nevznikly.

P o u ě n í : Proti tomuto rozhodnutí **l z e** podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 25. června 2015

JUDr. Slavomír Novák v. r.
předseda senátu

Za správnost vyhotovení:
Jana Horáčková